

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. S.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2015, č. j. KUJI 83074/2015, sp. zn. OOSČ 1088/2015 OOSC/364,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 22. 12. 2015, č. j. KUJI 83074/2015, sp. zn. OOSČ 1088/2015 OOSC/364, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy, ze dne 10. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/19834/2015-5, JID: 182287/2015/MMJ, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.228,- Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 29. 2. 2016 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2015, č. j. KUJI 83074/2015, sp. zn. OOSČ 1088/2015 OOSC/364 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 10. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/19834/2015-5, JID: 182287/2015/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 31. 8. 2015 v 10:08 hod., jako řidič motorového vozidla tov. zn., jedoucí na po silnici č. II/639 ve směru jízdy Batelov – Kostelec, souřadnice GPS 15°28'02.50"E; 49°20'47.13"N, překročil v obci D. C. nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod., když mu byla rychloměrem naměřena rychlost 72 km/hod., čímž při zohlednění odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 19 km/hod. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž v této souvislosti uvedl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy doplněno. Z toho důvodu žalovaný vycházel ze skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí je napadáno v celém rozsahu. V tomto kontextu přezkoumal rovněž řízení, které mu předcházelo, přičemž dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Dle jeho názoru prvostupňový správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Při ukládání sankce za spáchaný přestupek pak zohledňoval přitěžující i polehčující okolnosti a uložil pokutu v polovině zákonem stanovené sazby, aby byl zachován její preventivní, represivní a výchovný účinek. S těmito úvahami se žalovaný ztotožnil a rozhodl tak o potvrzení prvostupňového rozhodnutí a zamítnutí odvolání v celém rozsahu.

III. Žaloba

Žalobce nejprve namítal, že nebyl v průběhu správního řízení zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že ve spisu jsou v rámci výstupní fotodokumentace z použitého rychloměru založeny tři snímky, přičemž jeden z nich, na kterém je viditelný záměrný kříž, dostatečně neumožňuje identifikaci měřeného vozidla. Co se týče zbývajících dvou snímků, ty sice zaznamenávají jeho vozidlo, popř. registrační značku, ale nesouvisí se samotným měřením. O tom svědčí skutečnost, že byly pořízeny z jiného úhlu a za jiných podmínek silničního provozu, neboť na nich mimo jiné není zachyceno vozidlo jedoucí v protisměru, jak je tomu na snímku opatřeném záměrným křížem. Dle názoru žalobce tak bylo policisty změřeno jiné vozidlo, přičemž až následně pořídili snímky jeho vozidla a registrační značky, přičemž je dodatečně vložili do záznamu o přestupku. Správní orgány pak za účelem odstranění těchto pochybností neprovedly žádné důkazy, a to zejména výsledkem příslušných policistů, čímž nedostály své zákonné povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalobce namítal, že nebylo ve správním řízení prokázáno, že k měření rychlosti došlo na území obce, kde je maximální dovolená rychlost 50 km/hod. Na fotografii se záměrným křížem je totiž zachyceno vozidlo ještě před dopravní značkou určující začátek obce, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod. Nelze tedy spolehlivě určit, v jakém úseku pozemní komunikace byla rychlost měřena, což má zásadní vliv na to, zda došlo ke spáchání daného přestupku či nikoliv.

Následně žalobce uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť určuje místo spáchání přestupku pomocí GPS souřadnic, které však s ohledem na obsah spisového materiálu určují polohu použitého rychloměru, nikoliv měřeného vozidla. Tento nedostatek je dle názoru žalobce zcela zásadní, neboť je rozhodné, jaká byla poloha měřeného vozidla, resp. zda byla jeho rychlost naměřena před nebo za dopravním značením určujícím

začátek obce. Současně žalobce do žaloby zakomponoval internetový obrázek znázorňující dotčenou obec Dolní Cerekev a její okolí z letecké perspektivy, přičemž do něj vyznačil GPS souřadnice uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí a vzdálenost, ve které měla být rychlost vozidla naměřena. V této souvislosti dovodil, že dané souřadnice nemohou určovat místo spáchání přestupku, neboť by policisté museli měřit vozidlo za zatáčkou, což je technicky nemožné. Další námitka poté směřovala vůči výši uložené pokuty, která je dle názoru žalobce neadekvátní. Konkrétně poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán dostatečně nezdůvodnil, proč nebyla sankce uložena toliko na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Za problematické rovněž považoval to, že mu bylo přičítáno k tíži, že se měl přestupku dopustit v dopoledních hodinách, aniž by byla posuzována hustota provozu či přítomnost jiných osob, které mohly být jeho jednáním ohroženy. Stejně tak nelze dle jeho názoru v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání zohledňovat, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 19 km/hod., neboť se jedná o součást formální stránky přestupku. V této souvislosti žalobce doplnil, že prvostupňový správní orgán při ukládání sankce vycházel rovněž z evidenční karty řidiče, aniž by ji výslovně označil jako okolnost přitěžující, přestože předchozí záznamy o přestupcích již byly na základě analogie trestního práva zahlazeny. Závěrem tedy konstatoval, že s ohledem na nedbalostní formu spáchání přestupku a související okolnosti měla být pokuta uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Pokud tedy prvostupňový správní orgán uložil pokutu vyšší, dostatečně své rozhodnutí nezdůvodnil a učinil jej nepřezkoumatelným. Stejným způsobem pak žalobce argumentoval z důvodu neuvedení záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů ve výroku prvostupňového rozhodnutí. To má dle jeho názoru negativní vliv na jeho určitost či přezkoumatelnost, neboť uvedený záznam je třeba považovat za sankci, jejíž vymezení je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

Vyjádření žalovaného k žalobě spočívalo v podstatě pouze ve stručné rekapitulaci průběhu odvolacího řízení, přičemž bylo uvedeno, že jednotlivé námitky byly poprvé uplatněny až v žalobě. Z toho důvodu se k nim žalovaný nemohl v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřit. Bez ohledu na tuto skutečnost však uvedl, že nepovažuje žalobu za důvodnou, neboť není dán žádný důvod svědčící o nezákonnosti postupu správních orgánů. Navrhl tedy, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

Z oznámení přestupku ze dne 2. 9. 2015 je zřejmé, že dne 31. 8. 2015 bylo v dopoledních hodinách policejní hlídkou prováděno měření rychlosti na pozemní komunikaci č. II/639 v obci Dolní Cerekev ve směru jízdy od Batelova na Jihlavu, přičemž byla v této souvislosti u vozidla žalobce naměřena po standardním odečtení odchylky rychlost 69 km/hod. V rámci následné silniční kontroly proběhla legitimace řidiče, který byl jako žalobce ztotožněn a požadoval projednání věci ve správním řízení. V tomto kontextu je ve spisu založen rovněž záznam o přestupku, který obsahuje tři snímky dokumentující měření vozidla, včetně souvisejících údajů o jeho rychlosti a vzdálenosti od rychloměru. Na základě oznámení o přestupku bylo poté zahájeno správní řízení a žalobce byl prvostupňovým správním orgánem předvolán k ústnímu jednání na den 10. 11. 2015. Následně proběhlo ústní projednání přestupku, ke kterému se žalobce nedostavil. Žalovaný tak provedl dokazování listinami ze spisu a konstatoval, že do něj byl v elektronické podobě, resp. na kompaktním disku, doplněn návod k obsluze použitého rychloměru, a to za účelem posouzení správnosti měření.

Stejného dne poté došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, přičemž mu byla uložena pokuta 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí s odkazem na listiny založené ve spisu uvedl, že skutkový stav věci je dostatečně prokázán obsahem spisového materiálu, který je v tomto ohledu tvořen zejména oznámením přestupku, výstupní fotodokumentací z použitého rychloměru LTI 20/20 a kopií jeho ověřovacího listu. Dle názoru prvostupňového správního orgánu byl na základě těchto podkladů zjištěn skutkový stav, který bez důvodných pochybností svědčí o tom, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 19 km/hod., čímž se dopustil výše uvedeného přestupku. Jeho materiální stránka spočívá zejména v ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti je jedním z faktorů vzniku dopravní nehody, která může mít zejména na území obce za následek ohrožení více osob. Co se týče formy zavinění, dopustil se žalobce přestupku přinejmenším z nevědomé nedbalosti, neboť měl a mohl vědět, že jeho jednání je protiprávní. Ve vztahu k výši uložené pokuty poté prvostupňový správní orgán uvedl, že zohledňoval závažnost přestupku, a to s ohledem na místo a čas jeho spáchání, rychlost vozidla, způsobené následky a osobu pachatele. Závažnost žalobcova jednání spočívá dle jeho názoru zejména v tom, že se jej dopustil v dopoledních hodinách, přičemž mu byla naměřena rychlost na samotné horní hranici stanovené zákonem, resp. příslušnou skutkovou podstatou přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod.). Ve prospěch žalobce pak nelze posuzovat ani evidenční kartu řidiče, ve které je evidováno celkem pět přestupků, přičemž tři z nich byly spáchány překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Z těchto důvodů uložil prvostupňový správní orgán pokutu ve výši 2.000,- Kč, tedy v polovině zákonem stanovené sazby. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 25. 11. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které však ani na výzvu nedoplnil, ale pouze si jeho prostřednictvím vyžádal zaslání kopií listin ze spisu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

Po důkladném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Krajský soud v prvé řadě uvádí, že žalobce v žalobě sdružil několik námitek, které se týkají nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. V rámci první námítky žalobce poukázal na skutečnost, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že na snímku se záměrným křížem se nachází jeho vozidlo. Důvodem je skutečnost, že měření rychlosti proběhlo z velké dálky a výsledná fotodokumentace je nekvalitní. Co se týče dalších snímků žalobcova vozidla a registrační

značky, ty byly dle jeho názoru pořízeny až ex post a dodatečně vloženy do záznamu o přestupku. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Předně uvádí, že z obsahu oznámení o přestupku sepsaném jak na místě, tak dne 2. 9. 2015, jednoznačně vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce, který byl bezprostředně poté policejní hlídkou zastaven a legitimován. Tato skutečnost ostatně nebyla v průběhu správního řízení ani v žalobě zpochybněna. Krajský soud v tomto ohledu analogicky vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně konstatoval, že policisté vystupují při plnění služebních povinností v postavení úřední osoby, která obecně nemá zájem na výsledku řízení. Jejich svědecké výpovědi tak lze považovat za věrohodné, pakliže nevyjdou v průběhu řízení najevo skutečnosti, které by vyvolávaly o jejich nestrannosti důvodné pochybnosti (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, všechny dále citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou přístupné na www.nssoud.cz). Přestože se daná judikatura primárně vztahuje na provádění a hodnocení svědeckých výpovědí, není dle názoru krajského soudu žádného důvodu, proč by nebylo možné uvedené závěry vztáhnout také na situace, kdy policisté provádějí silniční kontrolu a v této souvislosti standardním způsobem sepisují úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku.

V projednávané věci pak žalobce neuvedl ve správním řízení ani v žalobě žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že policisté vůči němu jednali šikanózně, popř. že měli jakýkoliv osobní zájem na výsledku řízení. Pokud dále žalobce vytýká prvostupňovému správnímu orgánu, že za tímto účelem příslušné policisty nevyslechl, krajský soud připomíná, že sám žalobce provedení takového důkazu nenavrhoval, přičemž byl naopak v průběhu řízení pasivní, o čem svědčí nejen jeho neúčast na ústním jednání, ale také absence odůvodnění podaného odvolání (k otázce procesní aktivity obviněného z přestupku srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu krajský soud dodává, že tvrzené dodatečné pořízení snímků vozidla žalobce ze strany policistů a jejich vložení do záznamu o přestupku vylučuje dodatek návodu k obsluze použitého rychloměru, který je na kompaktním disku založen ve spisu (soubor s názvem „TRUCAM – uživatelský manuál v 2.1 cz – Dodatek 1“). Konkrétně se v něm na straně 9 a následující uvádí základní funkce a parametry programů, které jsou používány pro zpracování výstupních údajů z rychloměru, přičemž je výslovně uvedeno, že nemohou být dodatečně měněny. Krajský soud tedy dává částečně za pravdu žalobci, že policisté prováděli měření rychlosti v poměrně velké, byť technicky přípustné vzdálenosti, což mělo negativní vliv na kvalitu snímku se záměrným křížem zachycujícího měřené vozidlo. Z obsahu zbývajících snímků a oznámení přestupku však lze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že se jednalo o vozidlo žalobce, byť zachycené vlivem měření na jiné části pozemní komunikace a za jiných okolností silničního provozu (absence protijedoucího vozidla).

Ve vztahu ke skutkovému stavu zjištěnému správními orgány dále žalobce namítal, že nebylo prokázáno měření rychlosti vozidla na území obce. V tomto kontextu odkazoval na výstupní fotodokumentaci z použitého rychloměru, kdy na prvním snímku se záměrným křížem je vozidlo zachyceno ještě před dopravní značkou značící začátek obce, tedy na úseku pozemní komunikace, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/hod. Krajský soud v první řadě uvádí, že správní orgány se touto skutečností v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí vůbec nezabývaly, přestože z pořízené fotodokumentace jednoznačně vyplývá a vyvolává důvodné pochybnosti o protiprávnosti žalobcova jednání. V tomto ohledu nelze vycházet z toho, že žalobce sám byl v řízení pasivní a tuto námitku uplatnil až v žalobě, ke které se navíc žalovaný podrobně nevyjádřil. Přestupkové řízení je svoji povahou řízením správním, na které se subsidiárně vztahuje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v němž je stanoveno, že: „Nevyplývá-li ze zákona

něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Z dikce citovaného ustanovení tedy naopak vyplývá, že správní orgán je povinen sám aktivně zjišťovat skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pakliže mu konkrétní okolnosti takové zjištění neumožňují, je na místě postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a rozhodnout ve prospěch obviněného. V projednávané věci je ze záznamu o přestupku zcela zjevné, že snímek se záměrným křížem byl pořízen ještě před značkou začátku obce, a to v nezanedbatelné vzdálenosti. Pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce je tedy rozhodující zabývat se tím, jaký z dotčených snímků odpovídá naměřeným hodnotám, které jsou v záznamu o přestupku uvedeny, resp. zda lze tyto hodnoty bez dalšího vztáhnout rovněž na snímek zachycující vozidlo za danou dopravní značkou, tedy již na území obce. V tomto ohledu krajský soud vycházel z návodu k obsluze (soubor s názvem „TRUCAM – uživatelský manuál v 2.1 cz“), přičemž je na straně 45 znázorněno zpracování výstupní fotodokumentace v příslušném programu, kdy je u snímku se záměrným křížem uvedeno, že se jedná o snímek v okamžiku měření rychlosti. Je tedy třeba vycházet z toho, že návod k obsluze rychloměru je formulován obecným způsobem, což znamená, že se nezabývá konkrétní situací, kdy je jeden snímek pořízen před dopravní značkou vymezující počátek území obce a druhý již na území obce, kde platí úplně jiný limit nejvyšší dovolené rychlosti. Pokud však vyjde krajský soud ze záznamu o přestupku, je v něm explicitně uvedeno, že rychlost vozidla byla naměřena ve vzdálenosti 287.9 metrů. S ohledem na uvedené GPS souřadnice odpovídá tato vzdálenost snímku se záměrným křížem, což je možné ověřit na veřejně dostupných internetových mapách, umožňujících bodové měření vzdálenosti. S ohledem na tyto skutečnosti považuje krajský soud tuto námitku za důvodnou, neboť jsou dle jeho názoru zcela zřejmě dány důvodné pochybnosti o tom, zda byla rychlost vozidla naměřena před nebo na území obce, resp. zda se žalobce výše uvedeného přestupku dopustil či nikoliv.

Žalobce dále v žalobě brojil proti vymezení místa spáchání přestupku prostřednictvím GPS souřadnic, které nepochybně stanovují polohu použitého rychloměru, nikoliv měřeného vozidla. Krajský soud k tomu uvádí, že dle návodu k obsluze je použitý rychloměr vybaven GPS přijímačem, který stanovuje polohu měření. V kontextu pořízené fotodokumentace a stanovených GPS souřadnic ve výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy zřejmé, že se skutečně jedná o polohu rychloměru, nikoliv měřeného vozidla. Žalobce v této souvislosti namítal, že nepřesné stanovení místa spáchání přestupu má v projednávané věci zásadní vliv, neboť se od něj odvíjí skutečnost, zda byla rychlost naměřena před nebo na území obce. Krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Bez ohledu na uvedené GPS souřadnice je totiž ze samotné fotodokumentace obsažené v záznamu o přestupku zjevné, že k započetí měření došlo ještě před dopravní značkou, která určuje začátek obce. Krajský soud dále nepovažuje za problematické vymezení místa spáchání přestupku ani ve vztahu k náležitostem výroku rozhodnutí ve smyslu dnes již zrušeného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“). Je třeba zohledňovat skutečnost, že místo spáchání přestupku nebylo ze strany prvostupňového správního orgánu vymezeno pouze prostřednictvím GPS souřadnic, ale také dalších časových a místních údajů. Konkrétně je v tomto ohledu ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce se přestupku dopustil: „dne 31. 8. 2015 v 10:08 hod.,..., jedoucí po silnici č. II/639 ve směru jízdy Batelov – Kostelec, souřadnice GPS 15°28'02.50"E, 49°20'47.13"N...“ Krajský soud se tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu domnívá, že uvedená specifikace je více než dostatečná, neboť není jejím účelem stanovit místo spáchání přestupku na metr přesně, což není ani u přestupku nejvyšší dovolené rychlosti možné, ale zabránit tomu, aby byl skutek zaměnitelný s jiným, což bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečné

zajištěno (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).

Krajský soud považuje za vhodné se stručně vyjádřit i k žalobním námitkám vztahujícím se k uložení pokutě, jakkoliv je zřejmé, že prvostupňový orgán bude ve věci znovu rozhodovat a v první řadě hodnotit otázku viny žalobce, takže úvahy o uložení sankce jsou sekundární. Pokud žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán považoval za přitěžující okolnost, že ke spáchání přestupku došlo v dopoledních hodinách, aniž by tento závěr dále konkretizoval, krajský soud uvádí následující. Na jednu stranu je logické, že záměrem prvostupňového správního orgánu bylo zohlednit skutečnost, že pachatel se měl dopustit přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, kde bude nepochybně větší koncentrace chodců a silničního provozu dopoledne, než ve večerních hodinách. Na druhou stranu dává krajský soud za pravdu žalobci, že dle pořízené fotodokumentace (druhého snímku, ze kterého správní orgány vycházely) byla rychlost jeho vozidla naměřena na začátku území obce, kde nebyl v danou dobu téměř žádný silniční provoz, přičemž se jednalo o nezastavěný úsek pozemní komunikace. Dále žalobce namítal, že bylo k jeho tíži zohledněno překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 19 km/hod., což je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť se jedná o součást skutkové podstaty přestupku, která postihuje překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. K tomu krajský soud uvádí, že podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích platilo, že: *„Při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“* Je tedy naopak v souladu se zákonem, pokud správní orgán při stanovení sankce, resp. výše pokuty, přihlédne v rámci svého správního uvážení k tomu, že naměřená rychlost vozidla byla na samotné horní hranici stanovené zákonem pro mírnější právní kvalifikaci. Příslušná skutková podstata totiž tuto skutečnost nezohledňuje, přestože je nepochybně významná pro posouzení způsobu spáchání přestupku a jeho závažnosti.

Ve vztahu k uložení sankci dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán hodnotil také dřívější záznamy o přestupcích uvedené v evidenční kartě řidiče. Dle jeho názoru jsou však již zahlazeny, a to na základě analogického užití daného trestněprávního institutu. Krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, se týkal jiného skutkového stavu, neboť se v něm jednalo mimo jiné o možnost analogického uplatnění institutu zahlázení odsouzení ve vztahu k přestupkům, které byly spáchány před více než deseti lety. Nejvyšší správní soud se v tomto směru vyjádřil způsobem, že nelze automaticky vyloučit při hodnocení osoby pachatele možnost zahlázení dřívějších záznamů o přestupcích jen s ohledem na absenci této právní úpravy v oblasti správního trestání. Z toho však nelze vyvodit obecný závěr, že nelze při ukládání pokuty za spáchaný přestupek zohlednit záznamy z evidenční karty řidiče starší více než jeden rok. Krajský soud navíc připomíná, že sám žalobce správně poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán toliko uvedl, že evidenční kartu řidiče nelze hodnotit ve prospěch žalobce, aniž by tuto skutečnost výslovně označil jako okolnost přitěžující. Závěrem žalobce rovněž namítal, že není ve výroku prvostupňového rozhodnutí v rámci stanovení druhu a výměry sankce uveden záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů. V tomto kontextu namítal, že daný záznam je svojí povahou trestem, který musí být ve výroku rozhodnutí vymezen, jinak má za následek jeho neurčitost. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, které se však primárně zabývalo povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů, nikoliv povinností uvádět tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí o spáchání přestupku. Naopak lze z pozdější judikatury

Nejvyššího správního soudu dovodit, že daný záznam není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, a to také z důvodu toho, že je prováděn v jiném procesním režimu a není v tomto zákoně jako sankce uveden (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37 a ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 – 45). Krajský soud tedy závěrem podotýká, že prvostupňový správní orgán měl důsledněji zdůvodnit, proč považuje spáchání přestupku v dopoledních hodinách za okolnost přitěžující. Nejedná se však v kontextu zbývajících odůvodnění výše uložené sankce o vadu natolik zásadní, že by měla sama o sobě za následek nepřezkoumatelnost prvostupňového či potažmo napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku vůči nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci za důvodnou, neboť nebylo dostatečně prokázáno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. S ohledem na uvedenou vadu, jíž bylo správní řízení zatíženo, nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud správním orgánům ukládá, aby v navazujícím řízení v souladu se zákonem zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu je třeba odstranit buď na základě výsledku zasahujících policistů, anebo dalším ověření průkaznosti fotografií na záznamu o přestupku a jejich vazbě k naměřené rychlosti vozidla žalobce (vyjádření výrobce měřicího zařízení atd.). Nebude-li skutkový stav náležitě zjištěn nebo nepodaří-li se to správním orgánům z objektivních důvodů, je na místě postupovat ve smyslu zásady in dubio pro reo.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. listopadu 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.